

ἔμεις τὰ δνόματά τους ἀγνοοῦμε.

Μὰ τίς χαρὸς τοῦ παραδείσου προαισθάνομαι,
— χωρὶς τους ἢ ζωὴ εἶν' ὕπνος μόνο —
λοπὸν ἀρνέμαι τίς ἀπατηλὸς τίς τέρφησι,
τὰ δάσανα τοῦ χρόνου ξεπερνῶ.

Ὁ μαρσαμὸς ὁ πόνος κ' ἡ διάλυση,
σκληρὴ θηλεία ποῦ πλέξαται.
Καὶ τῆς ἀνάστασης ἡ ὑπόσχεση δὲ θά πρα-
γματωθεῖ
ποτὲ καὶ πούθενά πάνω στὴ γῆ.

'Ἀπ' τὸν «Δὸν Κιχώτη»

Ὁ Δὸν Κιχώτης τὸ δρόμο δὲ διαλέγει,
ὁ Ροσιάντης θά βροεῖ μόνος τὸ στρατὶ.
Τὸν γενναῖον ὁ ἐχθρὸς παντοῦ τὸν βροῖσει,
καὶ μὲ τὸν ἐχθρὸ θ' ἀγωνιστεῖ ὁ Δὸν Κι-
χώτης.

Μὲς στὸν ἔνδοξο κύκλο τῶν εἰρωνεῶν, τῶν
λαθῶν,
τῶν κακόβουλων ἐξαπατήσεων, τῶν θλιβερῶν
ἀποτυχιῶν,
τῶν μεταμορφώσεων, τῶν μαχῶν καὶ τῶν
ἡττῶν,
τὸ ἐνδοξότατο τῶν ἀλόγων θά ἔβρει τὸ δρό-
μο του.

Μέσα στὸ θόρυβο ἀπ' τὸ τριξίμο τῆς ρόδας
καὶ τὸ κύλισμα τοῦ ἀμαξιοῦ στὴν κρύνη τῆ
μέρα,
μὲς σὲ κατάρες, σφυρίγματα, κοροϊδίες, χά-
χανα,
μὲ χαμένα τὸ σπαθί, τὴν ἀσπίδα, τὴ λόγχη,
τ' ἄλογο,

φτάνει στὸν περιβολο τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ντουλ-
τανάας
ὁ Δὸν Κιχώτης. Ἄνοιχτὴ ἡ πόλη,
μὲ ρόδα στρωμένες οἱ ἀλλέες,
καρμένα ἀπ' τὸν κάθε θάμνο.

Πνίγοντας τὰ πηγαῖα του τὰ δάκρυα
ρωτᾷ ὁ Δὸν Κιχώτης τὸν ὑπηρέτη «Πίε μου,
γιατὶ ἔλα τὰ ρόδα εἶναι κομμένα;»
«Ἦλθαν μαντάτα στῆς κυρὰς μου τὴν αὐλή,
πὸς μὲ φαρμακωμένο βέλος κάποιος ἀρχεῖος
τοῦ θανάτῃ τὸν πλήγωσε τὸν Δὸν Κιχώτη.
'Ἡ κυρὰ μας εἶπε: — 'Ἡ Ντουλτανέα
μετὰ τὸν Δὸν Κιχώτη δὲν θά ζήσει. —

Καὶ, πικρὰ θρηνημένη
ἡ κυρὰ μας σ' αἰῶνο πέφτει ὕπνο,
καὶ τώρα δὰ πάν' ἀπὸ τοῦτα τὰ λουλοῦδια
τὸ γροῖζο φέρετρό της θά διαβεῖν.

Καὶ βαδίζει πίσ' ἀπ' τὸ φέρετρο ὁ φτωχός.
Τι 'ναί γι' αὐτὸν οἱ κοροϊδίες κ' οἱ προσβο-
λές;

'Ἡ Ντουλτανέα, ἡ ἀκτινοβόλα ἡ βασίλισσα
τοῦ χαρῶπο τοῦ παραδείσου, εἶναι νεκρὴ!

Βιατσεσλάβ 'Ιδάνωφ (1866—1949)

Φωνές

Τῶν Μουσῶν μου προφήτισσα καὶ φῶλη,
σύντροφε τῶν ἐμπνευσμένων τῶν Μαινάδων!
Γιατὶ τοῦ μυστηριώδη Νότου
ὄνειρέυομαι τοὺς θαιμιαστοὺς τοὺς κήπους;

Καὶ τί κατ' ἀπ' τὴν πυρόχρομη τὴν ἀνιδεν-
δράδα
ὁ λεπτόφυλλος μουμουρίζει Διόνυσος,
καὶ τί, μὲς τὸ μωρωμένο τὸ σκοτάδι, πάλι
λοντας,
ψηθυρίζει ἡ δάφνη καὶ τὸ κυπαρίσσι;

Καὶ ποῦ τῶν γαλανῶν τῶν Νηρηίδων
μᾶς καλεῖ τὸ γοητευτικὸ τὸ μοιρολόι,
Ποῦ νᾶναι τῶν μαγικῶν τῶν Ἑσπερίδων,
τῶν μακρινῶν, ἡ χρυσὴ χώρα;

Γλυκὰ κοιμοῦνται τῶν εἰδώλων μας οἱ καοί,
πλάσματα τῆς φαντασίας τῶν ἀρχαίων μὲς σὲ
πορφύρενες θάλασσες
μάταια καίμ'ε θυμιάματα
πάντο σὲ βωμοὺς ληομονημένους.

Γιατὶ λοιπὸν μὲς σ' ἀμυδρὰ φωτιστέφανα
σκιεὲς πάλλονται, ὅμοιοι θεοί,
γιατὶ ξυπνοῦν τὰ τραγούδια ἀπὸ λόρες Ζε-
φυρόχορδες —
καὶ μᾶς καλοῦν στὶς πάτριες ἀκτές;

Καὶ γιατί σὲ γνωστὸ καὶ νέο σπιτί μὲς
καλοῦν
ἐπίμοιες χαρὰς φωνές,
καὶ γιατί 'ναί γεμάτα μὲ παράξενης φλο-
γέρας ἤχους
τὰ σιωπηλὰ τὰ δάση;

Μακριὰ ὀδηγημένοι ἀπὸ μιὰ θέληση μυστικὴ,
ξένοι ἀπ' ἀγνωστὴ γῆ,
ἀγωνισοῦμε γιὰ μιὰ ξεχασμένη μακρινὴ χώρα,
σὲ γῆ ἀνύπαρκτη.

Μνήμες ἀσφαεῖς τὴν ψυχὴ μας ταράζουν,
σ' ἀδέβαιο ὄνειρο βυθισμένη ἐλλίπει
καὶ νὰ ξεχάσει τοὺς θεοὺς της δὲν μπορεῖ,
καὶ νὰ τοὺς ξαναφέρει πίσω δὲν ἔχει τὴ δό-
ναμη!

Ζηναΐδας Γκίπιους (1869—1949)

Μακριὰ πὸ τὴν ἀγάπη

Σὺν ἀνεμὸς ὕψους, χτυπᾷς τὰ παραθυροφύλλα
Σὺν ἀνεμὸς μαύρος, τραγουδᾷς: «Δικὴ μοι
εἶσαι!

'Εγὼ τὸ πρῶτο χάος, ἐγὼ ὁ καλιός σου φίλος,
ὁ μόνος φίλος, — ἀνοιξε, ἀνοιξε!»